

**R. P. Francisci Svarez, Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Conimbricensi Academia
Sacrarum Literarum Primarij Professoris Defensio Fidei
Catholicæ Et Apostolicæ Adversvs Anglicanæ ...**

Suárez, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1614

Cap. 18. Obiectioni contra doctrinam superioris capitis occurritur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93459](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93459)

menum lib. 7. Histor. cap. 11. ad insurgentes hereticos compescendos, scilicet, examinando doctrinam per eam, quam sancti viri, & Apostolici semper tradiderant, ut quæ cum illa consentiret, ut Apostolica recipere, quæ verò dissentiret, repelleretur, & alij Patres frequenter vtuntur eadem antiquitatis regula, & illam maxime commendat Vincentius Lyrensis in suo aureo libro contra phanas vocum nouitates.

13 Alter modus ostendendi sectam Anglicanam quoad ea, quæ sunt sibi propria vel in quibus Caluino, Luthero, Zvinglio, aut alijs Protestantibus adheret non esse fidem Apostolicam, esse potest, descendendo ad singula dogmata, eorumque nouitatem, & erroris gradum ostendendo. Quia verò nunc non assumimus prouinciam disputandi de omnibus dogmatibus, quæ his temporibus ab hereticis in controuersiam vocata sunt, & quia id esset nimis prolixum, & operosum, hunc modum probationis in presenti non prosequemur. Non omitemus autem in sequenti libro, quin singula puncta à Romana fide aliena, quæ Rex Iacobus in sua fidei confessione attigit, expendamus, ei quæ summa breuitate pro loci opportunitate respondeamus.

14 Nunc sufficere censemus, gratia exempli, proponere articulum de Primatu, qui Anglicana secta maxime proprius esse videtur. Secta enim Anglicana hunc articulum credendum suis sectatoribus proponit, scilicet, temporalem Regem in suo regno esse supremum caput in spiritualibus, cui omnes Episcopi, & sacerdotes, vel (ut sectarij loquuntur) ministri obedire tenentur. Querimus ergo, quis Apostolorum hoc docuerit, vel scriptum reliquerit in Ecclesia Christi, vel quomodo possit esse ab Apostolis deriuatum dogma, quod ante Henricum VIII. in Ecclesia Christi non est auditum? Quod autem hoc ita sit, nunc non aliter probamus, nisi quia nunquam legimus in Euangelio, Ecclesiam commissam Regibus, sed Petro, Apostolis, & Episcopis Matt. 6. 18. 28. Ioan. 21. Act. 15. neque in Apostolicis epistolis legimus præcipi fidelibus obedire Regibus in his, quæ pertinent ad salutem animæ, sed Præpositis, qui rationem animarum eis commissam sunt reddituri, ad Hebr. 13. neque in historijs legimus, Regem aliquem Christianum, & Catholicum talem potestatem sibi arrogasse, aut in Ecclesia exercuisse. Quæ omnia in libro tertio expresso tractaturi sumus, & ideo, ea nunc insinuasie sufficit, vt inde concludamus, sectam illam, quæ ab hoc dogmate sumptum initium, & quodammodo in illa fundata est (nam propter illud præcipue à Romana Ecclesia se separauit) Apostolicam fidem reputari nequaquam posse.

15 Fortasse Rex dicat, illum articulum non computari ab ipso, vel à suis ministris inter eos, qui de fide Catholica sint tenendi. Hanc enim correctionem adhibuisse videtur, pag. 61. Præfationis, cum dixit, Ego verò id ingenuè spondeo, quoties religionis, quam profiteor, vilius caput ostenditur non antiquum, catholicum, & Apostolicum, sed nouitium esse, ac recens (in rebus scilicet, spectantibus ad fidem) me statim ab eo discessurum. Veruntamen si sub illa limitatione, seu correctione suam de primatu articulum comprehendit, & inter res ad fidem spectantes illum non numerat profecto iniustissime cogit subditos suos ad recognoscendum in ipso talem potestatem, seu dignitatem. Quomodo enim iuste cogi possunt, si ipsi non tenentur in conscientia talem in temporali Principerecognoscere dignitatem? Vel quomodo possunt teneri ad eam recognoscendam, si non tenentur eam credere? Vel quo iure teneri possunt ad illum articulum credendum, si ille non est secundum fidem catholicam credendus? Responderi potest, esse credendum fide, vt sic dicam, politica, seu Regia, id est, in Regis, vel sui consilij autoritate,

A præcepto, aut testimonio fundata. At hoc absurdissimum est, & ab omni etiam humana ratione alienum, quia dignitas, & potestas gubernandi Ecclesiam in spiritualibus, non est res humana ratione inuenta, sed à Christo dari debuit, iuxta illud Pauli 2. ad Cor. 10. Si amplius aliqua gloriatus fuero de potestate nostra quam dedit nobis Dominus in edificationem & non in destructionem vestram, non erubescam, & ideo ipsemet Christus dixit Lucæ 10. Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit; ergo de dignitate illa, & potestate, quod in Rege sit, non potest sola naturali ratione constare, neque Rex potuit voluntate sua illam usurpare, si sibi data non est; ergo si hoc non est reuelatum, vt re vera non est, & ideo non tenetur Angli illum articulum de fide credere (vt in dicta responsione supponitur) profecto nulla est humana auctoritas, quæ iuste possit illos cogere ad id credendum, cum sit de re, quæ superat humanam potestatem, & cognitionem, quæ per reuelationem non habeatur, vt omitam, etiam esse contra ea, quæ reuelata sunt, vt postea ostendam. Ergo si Rex velit contentaneè loqui ad ea, quæ operatur, necesse est, vt inter fidei suæ articulos hunc de primatu suo ponat, & ita vel ex illo solo concludimus, suam fidem Apostolicam non esse.

CAPVT XVIII.

OBJECTIONI CONTRA DOCTRINAM CAPITIS SUPERIORIS OCCURRITUR.

C Contra discursum superioris capituli possunt aduersarij nobis obijcere etiam Pontifices Romanos multa nobis de fide credenda proponere, quæ neque ab Apostolis prædicata sunt, neque ita sunt antiqua, vt per continuatam seriem ab Apostolis deriuari poterint; ergo etiam fides Romana non potest esse, aut vocari Apostolica. Hæc illatio fundamentum habet in his, quæ proximè contra aduersarios prouelimus. Nam, vt aliqua doctrina sit Apostolica, non satis est, aliquam eius partem esse ab Apostolis prædicatam, & deriuatam, hoc enim habet etiam secta Anglicana; imò & quælibet secta heretica, quæ semper falsis vera permiscet. Si ergo Ecclesia Romana etiam habet noua veteribus permixta, non poterit doctrinam eius simpliciter Apostolica censer. Maxime quoad ea, in quibus ab alijs sectis hominum profitentium Christum dissidet, quia in his dogmatibus etiam est noua, sicut sunt aliæ sectæ sub Christi nomine introductæ. Propositio assumpta Quæ à Rege E probari in primis potest his exemplis, quæ Rex in sua tanquam Præfatione refert, & nouitiam, ac nupta vocat, vt in noua impro- Beata Virginis, & aliorum Sanctorum inuocatione, buntur. cultuq; reliquiarum, & imaginum veneratione, & adoratione, & alijs, quæ postea percurramus.

Nec illi satisfaciemus dicendo, non posse hæc noua vocari, cum ante mille, & plures annos ab Ecclesia obseruata ostendantur: nam ipse solum vt sufficiens antiqua recognoscit, quæ tota Catholica Ecclesia iam inde ab Apostolorum temporibus sine intermissione multis post seculis constantiter docuerit, & cre- natur Rex. diderit, vt ipsa pagina 61. dicit, & testimonio Vincentij Lyrensis confirmat. Et quæ huiusmodi ad- F inueniuntur dogmata (vt se Apostolica doctrinæ sectatorem ostendat) nunquam recusaturum esse confirmat, quamuis hoc etiam non simpliciter, sed cum limitatione velit intelligi de fidei dogmate, quod ad salutem sit necessarium. Denique addere possumus exempla quarundam rerum, quas Ecclesia Romana nunc de fide credit, quas in confesso habetur, non esse ab Apostolis prædicatas, vt Beatam Virginem nunquam venialiter peccasse, libros Machabeorum esse canonicos, & huiusmodi quæ breuitatis causa missa facio.

Ad hanc obiectionem dicimus in primis, aliud esse credere aliquid repugnans dogmatibus, & doctrinis ab Apostolis predicatis; aliud verò credere aliquid per modum additionis ad doctrinam prædictam ab Apostolis, quod ab eis expresse declaratum non sit, vel saltem declaratum esse non constet. Primum genus credulitatis, aut doctrinæ repugnat cum doctrina Apostolica, quia illa immutabilis est omnino, sicut Deus, & verbum eius immutabile est, ut significavit Paulus ad Galat. 1. per illam exaggerationem, *Si Angelus de Cælo, &c.* & idem dixit cap. 3. *Si quis destruxerit, iterum ædificabo, prævaricatorem me constituam.* & 2. ad Corin. 1. *Fidelis Deus quia sermo noster, qui fuit apud vos, non est in illo, Est & Non, sed Est.* Idemque signum evidens doctrinæ non Apostolicæ, sed potius apostolicæ est, aliquid vel minimum tradere, dictis, vel scriptis Apostolorum contrarium: nam illud sufficit non solum ad ostendendam talis dogmatis falsitatem, sed etiam, ut totam fidem talis doctrinæ quoad certitudinem evertat, ut iam explicavi. In doctrina autem Ecclesiæ Romanæ nullum dogma huiusmodi invenitur, aut inveniri potest, iuxta Christi promissiones supra tractatas; idque respondendo inferius ad omnia exempla, quæ Rex adducit, facile ostendimus. At verò in secta Regis Angliæ numerantur multa, quæ cum doctrina Apostolorum, etiam ab ipsis scripta, planè repugnant, vel est negare traditiones non scriptas, resistere in dogmatibus vniuersali Ecclesiæ, quæ est columna, & firmamentum veritatis. Negare item omnem fidei regulam præter priuatum spiritum, vel sic saltem statuere ut omnia in dubium necessario reuocentur, item prædicare liberum esse, & licitum temporali Regi non obedire vlli Episcopo, vel Pastori Ecclesiæ etiam supremo, & alia similia, quæ cum his connexa sunt, ut omitam alia specialiora, quæ ex his generalibus nascuntur, ut negare veritatem corporis, & sanguinis Domini in Eucharistia, & alia, quæ postea tractabimus.

Ecclesiæ Romanæ nullum dogma Apostolicum contrarium recipere potest, Anglicana vero secta multis contrariis recipit.

At sane non repugnat Apostolica doctrinæ, quod pro temporis discursu aliqua distincti, & expressius tradantur, quam antea prædicata fuerant: quin potius hoc modo addi possunt aliqua credenda in vno tempore, quæ prius expresse, & formaliter (ut sic dicam) prædicata non erant, dummodò antiquioribus non repugnent, & legitima potestate proponantur, id est, ab Ecclesiâ definiantur. Hoc probat obiectio facta, & consuetudo Ecclesiæ catholicæ, quæ ex necessitate quadam humanæ conditionis orta est, & tam manifestam, & cogentem rationem habet, ut non sit verisimile, reliquisse Deum Ecclesiam suam sine huiusmodi potestate, vel sine sufficiente prouidentia, & auxilio ad vtendum illa sine periculo recedendi ab Apostolica doctrina. Probatur hoc, & declaratur, quia mos Spiritus Sancti semper fuit, non simul Ecclesiam docere de omnibus, quæ ad doctrinam supernaturalem pertinent, sed pro temporum opportunitate, iuxta dispositionem suæ occultissimæ prouidentia. Hoc videre licet in temporibus antiquis: nam ut omitam tempora legis naturæ, in ipsamet synagoga discursu temporis creuit doctrina sacra, prout varijs temporibus Deus mittebat Prophetas. Deinde, quia non obstante Scripturâ, poterant aliquando insurgere res dubiæ, vel ambiguae, Deus constituerat locum, & tribunal sacerdotale, per quod posset ille populus magis, ac magis in rebus diuinis illuminari. Præterea etiam in ipsa primitiua Ecclesiâ Spiritus Sanctus non simul docuit Apostolos omnia, nam de gentium vocatione postea fuit Petrus instructus Act. 10. & de cessatione legalium certior reddita est Ecclesiâ in Concilio Apostolico, quam antea erat. Sic erod post Apostolorum tempora potuit Ecclesiâ in multis illuminari, quæ necessaria esse potuerunt in posteriori tempore, & non prius, vel propter dubia de nouo orta, præsertim insurgentibus hereticis, vel alijs temerarijs hominibus, res fidei obscuras

Potest Ecclesiâ aliqua distincte credenda proponere, quæ antea non ita credebantur.

præ exponantibus, vel etiam, quia hæc est naturalis hominis conditio, ut paulatim in cognitione proficiat, quod etiam Deus in Ecclesiâ sua obseruari voluit, iuxta illud Proverb. 4. *Iustorum semita quasi lux splendens procedit, & crescit usque ad perfectum diem.*

Et idem Paulus 1. ad Timoth. 6. non simpliciter nouitates, sed *prophanas vocum nouitates* vitandas dicit, quia vt D. Thomas ibi notat, non omnis nouitas reprehendenda est, cum Dominus dixerit, *Manda vobis nouum, Ioan. 13.* sed prophana nouitas, id est, rebus diuinis, & sacris contraria. Quæ fuit prius sententia Augustini in tract. 97. in Ioan. circa finem, & ferè eandem habet Vincent. Lyrinensis cap. 37. dicens, *Quid est prophanus? quæ nihil habent sacri, mihi religiosi, ab Ecclesiâ penetratibus, quæ est templum Dei spiritus extraneas.* *Prophanas vocum, inquit, id est, dogmatum, rerum, sententiarum nouitates, quæ sunt vetustatis, quæ antiquitati contraria.* Quamobrè quæ non sunt contraria, sed potius deferunt ad melius intelligenda, quæ antiqua sunt, non possunt dici nouitates prophanæ; imò nec omnino nouitates, quia in antiquioribus continebantur, & virtute, vel, ut aiunt, implicite credebantur, & idem quando postea explicati traduntur, non tam noua dicuntur, quam antiqua nouè proposita. Quod esse vtilissimum in Ecclesiâ, & sæpè necessarium, per se clarum est, & optime docet idem Lyrinensis cap. 17. & Chrysost. homil. 71. in Ioan. exponens, mandatum mutæ dilectionis dici nouum propter modum, licet sit antiquum.

Possimusque hoc amplius declarare, distinguendo in materia fidei ea, quæ ad solam cognitionem veritatis pertinent, & ea, quæ ad mores, & ad obseruantias, vel ceremonias spectant, in vtrique enim fieri potest additio aliqua, vel explicatio non tamen eodem modo. Nam in his, quæ spectant ad cognitionem, contingit dupliciter. Primo, nullam veritatem de nouo definiendo, sed veritatem antiquam reuocando, & ubi opus fuerit nouiter explicando, sicut in Concilio Nicæno definita est Verbi diuinitas, & in Concilio Ephesino substantialis vnio duarum naturarum in vna Christi persona, & realis præsentia Christi Domini in Eucharistia in Concilio Lateranensi, Florent. & Trident. Et interdum contingit in huiusmodi mysteriorum declarationibus, noua nomina ab Ecclesiâ excogitari, quibus & veritas definita magis explicetur, & hæreticorum calumnia, & tergiversationes euitentur, & detegantur, & nunc talium vocum non est prophana nouitas, sed prudens, ac fidelis necessitas. Ita vocem *Homousion*, seu consubstantialis, quam vt nouam Asiani reprehendebant, quia eorum errorem detegebat, Patres fidei defensores semper approbarunt, vt patet ex Ambrosio lib. 1. & 3. de Fide c. vlt. & Athanasio sæpè in Orationibus contra Arianos, & Aug. tract. 97. in Ioan. dicente, *Patres aduersus impietatem Ariatorum nouum nomen Homousion condiderunt, sed non rem nouam, ali nomen signauerunt, hoc enim vocatur Homousion, quod est, Ego, & Pater vnus sumus, vnus videlicet, eiusdemque substantia.* Similiter propter Nestorium, qui negabat Virginem esse matrem Dei, concilium Ephesinum, eam Theotocon appellandam decreuit, latine *Deiparam*, de qua voce loquens Cyrillus episcopus ad Prebyter. & c. *Admiratus inquit sum, an sint, qui dubitent, cum Beata Virgo Deipara dicatur alicubi, an non dicatur: si namque, Deus est Dominus noster Iesus Christus, quomodo Virgo, quæ illum peperit, Deipara non est? Hanc nobis fidem diuinam tradidere discipuli, & licet nullam fecerint dictionis huius mentionem, ita tamen sentire à Sanctis Patribus edocti sumus.* Et idem est cum proportionem de voce *Transubstantiationis* ad explicandum sacrosanctæ Eucharistiæ mysterium. Idemque est de similibus vocibus, de quibus generaliter dixit Augustinus dicto tract. 79. *Esse aliquas*

que noua antiquitas fidei recipiunt.

Primo modo declarandi dogmata fidei.

Dei ad me ad

quæ verborum nouitates doctrina religionis conuenientes.

7
haud.

Secundo fieri potest per Ecclesiam noua fidei explicatio, addendo, ac definendo nouam propositionem, aut veritatem de fide credendam, quia hoc sæpè necessarium est, quando noua controuersia, vel hereses oriuntur. Exemplum est in veritate definita in 6. synodo contra Monothelitas de duabus Christi naturalibus voluntatibus, quæ sub illis terminis antea non fuerat tanquam de fide tradita. Aliud, & clarius est de non rebaptizando ritè baptizatos ab hæreticis. Nam hæc veritas prius adeo fuit dubia, vt Cyprianus cum multis Episcopis contrarium senserint, & nihilominus postea est in Conc. Carthagini. & alijs ab Ecclesia definita, quod sine dubio ad certitudinem fidei sufficit, vt rectè Aug. docuit lib. 1. contra Crescon. 3. Quamuis autem hæc noua videantur, nihilominus doctrina est Apostolica, quia in illa virtute continetur, & ab ipsis Apostolis non fuit ignorata. Acceperunt enim Spiritus Sancti donum, & omnia ipsi exposuit, vt dixit Epiph. hæres. 66. & Iulius Tertulliani in Præscriptionib. Quod tamen intelligendum non est de solo die Pentecostes, nam postea etiam temporibus opportunis de aliquibus rebus potuerunt magis doceri, seu illuminari. Non tamen fieri potuit, vel certe non oportuit, vt totam Theologicam doctrinam, vt sic dicam, quam Apostoli ab Spiritu Sancto didicerunt, eodem modo Ecclesie traderent, aut alios docerent, sed quæ pro eo tempore erat maxime conueniens, & ita necessarium non fuit omnes veritates, vel conclusiones ab eis distinctè tradi, vel declarari. Vel fortasse multa ex his, quæ pertinent ad maiorem explanationem, & subtiliorem cognitionem articulorum fidei, verbo docuerunt, quæ postea sunt in dubium reuocata, vel propter aliquam hæresim, vel interdum propter ignorantiam, vt in facto Cypriani constat ex epistola eius 74. & alijs. Qua ignorantia non obstante veritas de non iterando baptisimo, ad Apostolicam traditionem pertinet, vt tractans eundem Cypriani locum lib. 5. de Baptismo, cap. 26. asseruit Augustinus.

8. At verò in his, quæ ad mores, & praxim Ecclesie spectant, facilius est non solum additio, sed etiam mutatio. Quia vt dixit Epiphanius contra Aerium lib. 1. circa principium, *Non potuerunt Apostoli statim omnia constituere, sed Ecclesia accepit complementum dispensationis, pro locorum, & temporum opportunitate; nam singula res non ab initio omnia habuerunt, sed progressu temporis ea, quæ ad perfectionem requiruntur, parabantur.* Quod latè prosequitur. Et ratio csara est, quia ea, quæ pertinent ad externos mores, & præsertim quæ ex humana institutione pendent, de se magis sunt variationi subiecta, & non eadem pro omnibus temporibus congruunt, & ideo non possunt pro omni tempore immutabiliter stabiliri. Neque etiam ab Apostolis potuerunt omnia determinari, quia non habuit eundem statum Ecclesia eo tempore, quem postea adeptura erat, vel quem nunc obtinuit. Imò etiam suo tempore non omnia simul disposuerunt Apostoli: nam Paulus ad Cor. 11. commemorat, se prius tradidisse Corinthijs vnum diuinum sacramentum, & tamen multa in illo seruanda postea ibi docuit, & in fine subiungit, *Cetera autem, cum venero, disponam.* & cap. 14. ac sæpè in alijs epistolis alia practica documenta paulatim tradidit. Et è conuerso Act. 15. aliqua præcepta tradiderunt Apostoli pro illo tempore opportuna, quæ sciebant, non esse perpetuò in Ecclesia seruanda, vt de abstinentia à suffocato, & sanguine.

9. In his autem omnibus additionibus, vel mutationibus obseruandum est, semper doctrinam esse eandem, & Apostolicam doctrinam consentaneam. Nam in primis nihil in huiusmodi rebus introducitur, quod iuri diuino positum, aut naturali repugnet,

A quia vniuersalis Ecclesia non potest in fide, aut moribus errare, vt supra est ostensum. Deinde, quidquid in hoc genere fit, derivatur à legitima potestate à Christo data Vicarijs suis, & Pastoribus Ecclesie ad illam gubernandam, de qua in lib. 3. dicturi sumus. Ideoq; licet in his, quæ ad mores, vel cultum externum pertinent, sit interdum varietas, non est nouitas reprehensibilis, nec inducit in doctrinam fidei mutationem, seu variationem, imò nec additionem alicuius rei, quæ in doctrina Evangelica, & Apostolica virtute non contineretur. Deniq; ad totam hanc Ecclesie illustrationem, rectè accommodari potest elegans sententia Vincentij Lyrinensis, qui in c. 18. ita B obijcit, *Foritan dicet aliquis: Nullus ne ergo in Ecclesia Christi profectus habebitur religionis? Habeatur plane, & maximus. Nam quis ille est tam inuidus hominibus, tam exosus Deo, qui illud prohibere conetur? Sed ita tamen, vt verè profectus sit ille fidei, non permutatio. Siquidem ad profectum pertinet, vt in semetipsa vnaquæq; res amplifcet, ad permutationem vero, vt aliquid ex alio in illud transuertatur. Crescat igitur, oportet, & multum, vehementerq; proficiat, tam singulorum, quam omnium, tam vnius hominis, quam totius Ecclesie atatum, ac seculorum gradibus intelligentia, scientia, sapientia; sed in suo duntaxat genere, in eodem scilicet, dogmate, eodem sensu, eademq; sententia.*

C Ex his ergo abudè satisfactum est difficultati propositæ, & ad exempla, quæ Rex obijcit, in lib. 2. in particulari respondebimus, nunc in generali tam ad illa, quam ad ea, quæ nos addimus, ex dictis facile respondemus, omnia illa habere fundamentum, vel in Scriptura, vel in traditione Apostolica, seu alijs principijs fidei. Et quia vel satis declarata non erant, vel temporum decursu obscurata, vel in dubium vocata fuerant, per Ecclesiam declarari, ac definiri denuò potuerunt: nam ad hoc habet potestatem, & diuini spiritus assistentiam simul cum sua à Christo promissam, & ita semper cum necessitas postulauit, in Ecclesia Christi obseruatum est. Et ideo non est in his comparanda Ecclesia catholica cum Synagogis hæreticorum, quorum nouitates sunt antiquis dogmatibus contrariæ, ideoq; prophane sunt: nouæ autem definitiones Ecclesie non solum non pugnant cum antiquis, verum potius ex illis deriuatæ sunt per legitimam potestatem, ideoq; vel non sunt prophane, sed sacre, si noua dicenda sunt; vel certe non sunt dogmata simpliciter noua, sed antiqua, & Apostolica, siue ante plures, siue ante pauciores annos declarata, seu definita sint. Parumq; refert, quod Rex Angliæ certum antiquitatis tempus, certumque modum necessitatis ad credendum, vel non recusandum aliquid, requirat. Nam, per hoc conuincitur, non conuincitur se catholicam fidem, cuius columna, & firmamentum est Ecclesia catholica, neque habere in credendo certam, & vniuersalem regulam fidei ab Apostolis traditam, ideoq; Apostolicam fidem profiteri, aut defendere non posse.

10. Satis fit exemplis in principio adductis.

CAPVT XIX.

SECTAM ANGLICANAM NVLLIVS antiqui Martyris sanguine decoratam, sed potius damnatam esse, ostenditur.

A Ddit Rex Angliæ in suo defensoris fidei titulo duas alias prerogatiuas, seu laudes illius fidei, vel potius sectæ, quam defendit. Vna est, fidem illam esse veteris, ac primitiue Ecclesie, de qua nihil ampliùs dicere necesse est, quia hæc proprietates rectè intellectæ non est alia ab attributo fidei Apostolicæ: quia Ecclesia primitiua non est alia ab Ecclesia vera, & catholica, quæ nunc est, sed est eadem, secundum statum, quem in principio plantationis